

Počnúc Mojžišom ...

strana 4

Anjeli

strana 10

Zmierenie

strana 16

Dobré zvesti z Neba

strana 21

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujú slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 1/2018 Ročník XVII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:

Kristova Cirkev Bratov

Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:

Janka Kráľa 4

21470 Báčsky Petrovec

PAK 395416

Srbsko

Adresa v SR:

Ján Šerfel

Hviezdoslavova 11

05935 Batizovce, SR

Webová stránka:

www.slovopravdy.com

E-mail:

redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:

Ján Rybár

Tlačí:

POČNÚC MOJŽIŠOM ... (4)	2
EVANJELIZAČNÉ ZHROMAŽDENIA V ZBORE	4
ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (3)	7
ANJELI (1)	10
KRISTOVA OSOBA (12)	12
OTÁZKY MLADÝCH	14
ZMIERENIE (3)	16
EVANJELIUM V ZJAVENÍ	18
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA	21

POČNÚC MOJŽIŠOM ... (4)

Stephen Fellowes, Skibbereen, Írsko

Hoci je ťažké aplikovať všetky detaily z 5. Mojžišovej 21:1-9 na spôsob, akým sa Izrael zachoval k Mesiášovi, nájdeme tam niektoré podnetné myšlienky. Je vhodné zamyslieť sa nad nimi a dovoliť, aby v našich srdciach vzbudili chválu pre Toho, ktorý trpel za naše hriechy.

„Keby sa našiel zabitý v zemi, ktorú ti dá Hospodin, tvoj Bôh, aby si ju zaujal do dedičstva, ležiaci na poli, a nevedelo by sa, kto ho zabil, vtedy vyjdú tvoji starší a tvoji sudcovia a odmerajú vzdialenosť k mestám, ktoré sú vôkol zabitého, a keď sa zistí mesto, ktoré je najbližšie zabitému, vezmú starší toho mesta jalovicu, na ktorej sa ešte nerobilo, ktorá ešte neťahala v jarme. A starší toho mesta zavedú jalovicu dolu do doliny trvale tečúcej vody, do doliny, ktorá sa neobrába ani neposieva, a tam v doline zotnú jalovici šiju. Potom pristúpia kňazi, synovia Léviho, lebo ich si vyvolil Hospodin, tvoj Bôh, aby mu svätoslužili a aby dávali požehnanie v mene Hospodinovom, a na ich výroku bude stáť každý spor a každá rana. A všetci starší toho mesta, najbližší zabitému, umyjú svoje ruky nad jalovicou, štátou v doline.

A osvedčia a povedia: Naše ruky nevylialy tejto krvi, ani naše oči nevidely vraha. Pokry hriech svojho ľudu Izraela, ktorý si vykúpil, Hospodine, a nedaj nevinnej krvi doprostred svojho ľudu Izraela, a bude im prikrytá a tak odpustená tá krv. A ty odpraceš nevinnú krv zo svojho stredy, keď budeš činiť to, čo je spravodlivé v očiach Hospodinových.“ (5. Moj. 21:1-9)

Preliatie nevinnej krvi

Leží pred nami prípad nevyriešenej vraždy. Vinník nebol dolapený, no stále je potrebné odčiniť vinu (v. 9). Došlo k znesväteniu zeme (4. Moj. 35:33-34) a zodpovední musia konať. Z najbližšieho mesta majú byť privolaní starší a sudcovia, aby sa zaoberali prípadom, a spolu s kňazmi (v. 5) preskúmali všetky skutočnosti. Judáš mohol nariekať: „Zhrešil som zradiac nevinnú krv.“ (Mat. 27:4). Pán Ježiš bol dokonale bezúhonný. Povstalo proti nemu veľa hlasov a počas Jeho života odznelo veľa obvinení, najmä tie pred Pilátom a Heródesom, no žiadne neboli opodstatnené a neboli dokázané. Práve naopak, v tej istej situácii, keď Pilát hovorí o vine

Pána Ježiša, Pilátova žena hovorí o jeho spravodlivosti (v. 19). Jeho krv bola skutočne nevinná.

Krv zabitého človeka z uvedeného textu bola vyliata na zem, „ktorú ti dá Hospodin, tvoj Bôh, aby si ju zaujal do dedičstva“ (5. Moj. 21:1) - zem plnú svojej rozmanitosti a plnosti, všetko ako dar od Hospodina. Hoci v čase, keď bol Pán Ježiš ukrižovaný, bol izraelský národ pod nadvládou pohanov pre ich hriech, bez ohľadu na to, stále boli národom, ktorý bol Hospodinom bohaté požehnaný. Keď písal apoštol Pavel Rimanom o neporovnateľných výsadbách, tak hovorí:

„... ktorí sú Izraeliti, ktorých je synovstvo i sláva i smluvy i zákonodarstvo i svätoslužba i zaslúbenia, ktorých sú otcovia a tí, z ktorých pošiel Kristus podľa tela, ktorý je nado všetkým, Bôh, požehnaný na veky. Ameň.“ (Rim. 9:4-5).

A čo Mu urobili oni? Vzali Ho a rukou bezbožných pripáli na kríž a zavraždili (Skut. 2:23), v skutočnosti „si žiadali muža vraha... a Knieža života zabil“ (3:14-15). Vyliali na zem „nevinnú krv“.

Jalovica v doline

Starší mali do doliny doniesť jalovicu, ktorá ešte nepoznala jarmo (5. Moj. 21:4). Upresnenie, že to má byť dolina „trvale tečúcej vody“ má súvislosť s tým, že si potom mali nad jalovicou umyť ruky (v. 6). Mali jej zoťat šiju (v. 4). Tento rituál poukazuje dvoma spôsobmi na smrť Pána Ježiša.

Ako prvé, Jeho smrť môžeme určite vidieť ako udalosti v doline, na dne, a to vo význame Jeho utrpenia, ako aj opovrhnutiahodných činov Jeho vlastného stvorenia, človeka. Tak, ako starší priviedli jalovicu dole do doliny, tak bol aj kríž pre Božieho Baránka udalosťou „na dne“. Nielen čo sa týka rúk hriešnych ľudí, ale aj hĺbky Jeho utrpenia pre hriech. Žalmista prorocky opísal muky, ktoré prežíval Pán Ježiš: „Hrúžam sa v hlbokom bahne, a nieto na čom zastat.“ (Žalm 69:3). R. C. Chapman k tomu krásne napísal: „Kristus zostupoval nižšie a nižšie až do hĺbín kríža, ale v očiach Božích to bol neustály výstup ku trónu slávy.“ Toto Jeho oslávenie však nemohlo nastať, kým najprv nezostúpil „do najhlbšej jamy, do tmavých miest v hĺbinách.“ (88:7).

Dolina nebola bohato porastená trávou a plná krásnej vône kvetov, ktorá by

naplnila vzduch, ani spevu vtákov. Naopak, bol to drsný terén. Zo Žalmu 22 určite vieme, že to bol skutočne strašný terén. Tam Ho obkľúčili „silní býkovia bázanskí“ (v. 13), „psi“ (v. 17) a otvárali sa na Neho „ústa lva“ (v. 22). Golgota bola pre nášho Spasiteľa skutočne ťažkou skúškou, obzvlášť keď si uvedomujeme morálnu krásu Jeho osoby. Ako často sme sa radovali z „jemnej múky“ pri obilnej obeti podľa 3. Mojžišovej 2, ktorá hovorí o dokona-

Všetci potrebujeme byť vyučení Božou školou tak, aby nás vyhladila a obrúsila ostré hrany.

losti Muža bez akejkoľvek hrubosti alebo drsnosti. On sa nemusel stať jemnou múkou, zatiaľ čo my všetci potrebujeme byť vyučení Božou školou tak, aby nás vyhladila a obrúsila ostré hrany. On bol vo svojej podstate už jemnou múkou. Pripomeňme si tiež „kment“ (ľanové plátno) na rúchach kňazov (2. Moj. 28:39). Oslňujúca belosť, mäkkosť materiálu krásne zobrazuje bezhriešny protiklad. Aké je to dojemné, že takýto Muž musel zakúsiť tvrdosť udalostí v doline.

Po druhé, Jeho smrť bola taktiež násilná. Starší mali „zoťat šiju“ jalovice. Darby

to prekladá (v anglickom preklade), že jej „mali zlomiť krk“ a Robert Young použil preklad, že mala byť „zoťatá“. Všetky preklady hovoria o veľkej sile a násilí, ktoré malo byť na zvierati vykonané. A keď sa pozeráme na Golgotu, vidíme tam Toho, ktorý „nespáchal nijakej nepravosti“ (Iza. 53:9), ako „bol vyťatý zo zeme živých“ (v. 8). Prorok Daniel vo svojom veľkom proroctve o 70-tich týždňoch hovorí o Mesiášovi, že bude „vyťatý“ (Dan. 9:26). Spomeňme si tiež na obvinenia z prvých kapitol knihy Skutkov, kde sa opakovane hovorí, že národ „zabil“, „ukrižoval“ a „usmrtil“ svojho Mesiáša. Vinári - nájomcovia, keď videli, že prichádza syn a dedič, sa dohodli medzi sebou, že ho chytia a zabijú (Mat. 21:38-39).

Odstránenie viny (výkupné)

Nesmieme vynechať skutočnosť, že ten úder, ktorý padol na hlavu jalovice, mal padnúť na hlavu vraha. Ale keďže vrah nebol chytený, zem a ľudia boli tou vinou postihnutí a musela byť odčinená. Starší ukázali svoju nevinu nad smrťou tým, že si nad jalovicou umyli ruky (5. Moj. 21:6-7), a potom ju prejavili tak, že prosili Hospodina o odpustenie (v. 8).

Príde však deň, keď Izrael ako národ uzná celú zodpovednosť za to, že preliali nevinnú krv. Nebudú trvať na svojej nevine, ale priznajú celú svoju vinu. V Izaiášovi 53:5 je to zvlášť zdôraznené slovami: „A on bol

smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávosti“. Zachriáš 12. a 13. kapitola hovoria o úplnom pokáni národa: „každá čelad' domu osobitne“ (Zach. 12:12,14). Pri sviatku zmierenia (3. Moj. 23:26-32)

je najmenej trikrát napísané vo viacerých veršoch, že „budú ponižovať svoje duše“. Až keď Izrael bude činiť pokánie, iba potom bude pravdou, že „budú činiť to, čo je spravodlivé v očiach Hospodinových“ (21:9).

EVANJELIZAČNÉ ZHROMAŽDENIA V ZBORE

Norman Crawford

Prví zvestovatelia evanjelia, ktorí prišli do Severnej Ameriky s túžbou zachrániť stratené duše, nazývali budovy, v ktorých kázali, evanjelizačné miestnosti (v angl. jazyku „gospel hall“). Nikdy neučili, žeby kresťania patrili do týchto budov, ale že tieto budovy patrili kresťanom a slúžili pre zvestovanie evanjelia. Je to smutné, keď dnes vidíme, že na mnohých týchto miestach sa už evanjelium prestalo zvestovať. Dve najčastejšie výhovorky, prečo sa tak už nerobí, je, že nemá význam kázať evanjelium kresťanom a že osobné zvestovanie evanjelia neveriacim je lepšie.

Evanjelium pre kresťanov

„Evanjelium pre kresťanov“ je výborným popisom dvoch epištola apoštola Pavla - Galatánom a Rimanom. Epištola, ktorá najjasnejšie učí o poriadku a úlohách zhromaždenia, 1. Korintánom, má tri hlavné témy: kríž, Božia cirkev a príchod Pána Ježiša. Ak by evanjelium, ktoré je obsiahnuté aj v týchto dôležitých epištolách Nového Zákona, nebolo pre veriacich kresťanov užitočné, potom by pre nás neboli ani tieto knihy. Tento článok chce na základe Písma poukázať na dôležitosť evanjelia pre veriacich.

Osobné svedectvo a verejné hlásanie

Je osobné svedectvo všetko, čo je potrebné na naplnenie príkazu Pána Ježiša? „Idte po celom svete a kážte (kerusso) evanjelium každému stvoreniu!“ (Marek 16:15). Samozrejme, že nespochybňujeme hodnotu osobného svedectva a života, ktorý je „hodný evanjelia“ (Fil. 1:27), čo je nevyhnutné, ale je to postačujúce a napĺňa to prikázanie? Odpoveď je nie.

V januári 1946 ma brat L. McBain poprosil, aby som s ním išiel na evanjelizačné zhromaždenia do Michiganu. Bola to pre mňa výsada pracovať s týmto veteránom na poli evanjelizácie a poučenia, ktoré som sa od neho naučil, sú pre mňa veľmi vzácne aj po rokoch. Navštívili sme raz pani, ktorá bývala vedľa školy, kde sme kázali. Na evanjelizačnom stretnutí ešte nebola, ale prejavila záujem. Počas tejto prvej návštevy jej brat McBain hovoril o našom porušení hriechom a jedinej náprave, ktorú Boh pripravil, vzácnej krvi Pána Ježiša Krista. Keď sme od nej odišli, povedal mi: „Táto žena potrebuje počuť kázanie.“ Bol som zmätený a opýtal som sa, čo viac ešte môže počuť, ako to, čo počula dnes. Brat mi trpezlivo vysvetlil, že Pán Boh si používa „kázané Slovo“ na usved-

čenie z hriechu a prebudenie duše. Božím spôsobom je kázanie evanjelistov ako Jeho poslov. Prešlo ešte dost' rokov, kým som týmto jeho slovám plne pochopil.

V 1. Korint'anom 1:17, 18, 21 a 23 môžeme nájsť štyri rozdielne slová, ktoré sú preložené ako „kázať“. Verš 17 používa všeobecné slovo kázať evanjelium. Znamená to šíriť evanjelium dostupnými prostriedkami. Vo v. 18 „slovo kríža“ (v angl. preklade „kázanie kríža“) je výraz logos, teda Slovo a je to osoba, ktorú kážeme (Kol. 1:28). V. 21 „bláznovstvo kázne“ je výraz kerugma a znamená samotnú pravdu evanjelia: vykúpenie, zastúpenie, zmierenie s Bohom a ospravedlnenie. „... my kážeme ukrižovaného Krista“ (v. 23) je výraz kerusso, ktorý sa v Novom Zákone nachádza 61-krát. To je aj slovo použité v príkaze Pána Ježiša a znamená vždy verejné hlásanie poslom, evanjelistom, ktorý hovorí evanjelium. Svätý Duch je skutočne opatrný pri používaní tohto slova, že v príbehu, keď Filip hovoril osobne evanjelium eunúchovi na púšti, tak výraz, ktorý je tam použitý je kázať evanjelium, nie kázať ako posol (Skut. 8:35). Boh je všemocný a môže ľudí osloviť akýmkoľvek prostriedkami, ako chce, ale je potrebné, aby sme porozumeli, že Jeho spôsob je: „A jako počujú bez kazateľa?“ A zase jako budú kázať, keď nebudú poslaní?“ (Rim 10:14,15). Slová „kazateľ“ a „kázať“ sú z výrazu kerusso, verejné hlásanie posla.

Úžitok z kázania evanjelia v zhromaždení

Obrana evanjelia

Z väzenia apoštol Pavel napísal: „ som nato, aby som bránil evanjelium“ (Fil. 1:16). Túto obranu spája so skutočnosťou, že „Kristus sa zvestuje, a tomu sa radujem,“ (v. 18). Zhromaždenie je „stĺp a pevná postáť

pravdy“ (1. Tim. 3:15). Pravdy, ktorým veríme a kážeme, tvoria akoby telo učenia, „učenie apoštolov“ (Skut. 2:42), „vieru, raz ta danú svätým“ (Júda 3). Ak prestaneme pravdu hlásať, čoskoro ju aj stratíme.

Sláva Kristova

Pomenovania, ktoré sa vzťahujú na evanjelium sú „evanjelium milosti Božej“ (Skut. 20:24) a „evanjelium slávy blahoslaveného Boha“ (1. Tim 1:11). V ňom sa prehlasuje Božia milosť a ako výsledok aj Božia sláva. Pavlov výrok, že je to „evanjelium slávy Kristovej“ (2. Kor. 4:4) znamená, že kedykoľvek sa hlása evanjelium, prináša to slávu Pánovi Ježišovi. Je to vzácna pravda, aj keby nikdy žiaden hriešnik neuveril evanjeliu. Aká výsada takto Ho oslavovať!

Účinok na srdcia veriacich

Veriaci často vyjadria vďaku za službu, kázanie a nakoniec pridajú slová, že nie je nič, čo by vždy tak povzbudilo ich srdcia, ako evanjelium hovorené v moci Ducha Svätého. Privádza nás späť ku krížu, k nášmu obráteniu. Poukazuje nám na skutočnosť večnosti v kontraste s prázdnosťou tohto sveta a dáva nám nové, osobné povzbudenie k hynúcim dušiam, vedie nás na kolená, aby sme sa za nich modlili.

Výsada pozvať ľudí na evanjelizačné zhromaždenie

Ak by nebolo pravidelných evanjelizačných zhromaždení, ako by ľudia, ktorých oslovíme, mohli počuť kázané evanjelium? Akou výsadou to bolo pre nás, ktorí sme už od mala mohli počúvať kázanie evanjelia! Naše deti, naše rodiny, susedia, spolupracovníci a spolužiaci môžu byť pozvaní, aby prišli a počuli evanjelium. „Tak teda viera z počutia a počutie skrze slovo Božie.“ (Rim. 10:17).

Pridanie obrátených duší k zhromaždeniu

Väčšina veriacich bola prebudená a spasená vďaka niekoľkým viacerým evanjelizačným zhromaždeniam. Ak je pravidelnosť v zhromaždeniach, sú i časy orania a žatia, ale „svojím časom budeme žať neumdlievajúci.“ (Gal. 6:9). Prídu aj časy navštívenia (1. Pet. 2:12). Vernosť v poslušnosti Božiemu Slovu „kázať Krista“ bude mať dôsledky vo večnosti, ale prináša i radosť zo spasenia duší a pridávania veriacich do zhromaždení.

Nasledovanie príkladu

V nasledovaní príkladu z knihy Skutkov a príkladu priekopníkov, ktorí priniesli evanjelium aj nám, je veľké potešenie. Nemôžeme sa utešovať slovami, že nechávame dvere otvorené, aby mohli ľudia prísť počúvať evanjelium. Toto nie je ten príklad. Ten bol: „Chod'te.“ Zvestovanie evanjelia od dverí k dverám sa nedá ničím nahradiť. Práca v nedelnej besiedke a s deťmi nie je iba oslovovanie detí, ale aj ich rodičov.

Rozvíjanie daru v zhromaždení

Dar evanjelistu sa získava pri obrátení, ale je ho potrebné rozvíjať (1. Tim. 4:14). Bez pravidelných príležitostí kázať evanjelium, to však nejde. Evanjelizácie sú možnosťou kázať evanjelium, tiež pravidelné evanjelizačné zhromaždenia v zbere. Zbožní starší bratia vedia posúdiť, či má brat dar evanjelistu a takých aj povzbudiť k jeho rozvíjaniu.

Máme v kázani evanjelia veľké dedičstvo od starších generácií. Máme spomienky na bratov evanjelistov, ktorí kázali v moci a Pán požehnával prácu a bolo zachránených veľa duší.

Po spasení hriešnika nasleduje druhá časť prikázania Pána Ježiša: „učiac ich zachovávať všetko“ (Mat. 28:20) a veriaci sú pripojení ku zhromaždeniu.

Hľadajme pomoc od Pána, aby sme verne pokračovali v kázani evanjelia, pokiaľ On nepríde!

„Lebo slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý meč dvojsečný.“

(Žid. 4:12)

Štyria americkí prezidenti vydali svedectvo o tomto verši. Andrew Jackson: „Biblia je skalou, na ktorej spočíva naša republika.“ Ulysses Grant: „Drž sa Biblie ako kotvy svojej slobody a ako nášho sprievodcu do budúcnosti.“ William McKinley: „Čím hlbšie študujeme túto nádhernú knihu, tým lepšími občanmi sa staneme.“ Woodrow Wilson: „Keď si prečítaš Bibliu, budeš vedieť, že je to slovo Božie.“

„Potom na tretí deň pozdvihol Abrahám svoje oči a uvidel miesto zďaleka.“

„predzvedeného pred založením sveta a zjaveného pri posledku časov pre vás“

(1. Moj. 22:4; 1. Pet. 1:20)

Tak ako Abrahám videl to miesto zďaleka, tak náš milovaný Boh vo večnosti videl miesto, kde bude ukrižovaný Jeho milovaný Syn. Je to nad ľudské pochopenie predstaviť si dobu pred založením sveta, dokonca ešte pred pádom človeka v záhrade Éden, mal Boh pripravený plán na vykúpenie hriešnikov.

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (3)

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

3. Miestny zbor predstavuje Boží zámer

Už sme si povedali, že Pán Boh je majiteľom miestneho zboru a že v ňom prebýva. Zamyslime sa teraz nad skutočnosťou, že On ho aj navrhol a jeho poriadok, štruktúra a charakter odrážajú Jeho múdrosť. Tieto tri skutočnosti sú bok po boku symbolicky zobrazené v 2. Moj. 25:8-9.

Dom Boží v Starom zákone mal vzor. Pán Boh dopodrobna určil materiály, rozmery, rozloženie, aj stavbu stánku. Nič nebolo nechané na ľudskú predstavivosť. Hospodin povedal Mojžišovi: „Hľad', v'raj, aby si učinil všetko podľa vzoru, ktorý ti bol ukázaný na vrchu“ (Žid. 8:5). Rovnako aj pri stavbe Šalamúnového chrámu (1. Par. 28:12). Tento vzor slúžil na to, aby zjavil Božiu múdrosť a slávu. Máme aj dnes vzor pre Boží príbytok? Áno. Nie sme ponechaní, aby sme si ho vymysleli. Nový zákon dáva presný vzor a predtlač, ktoré majú byť nasledované pre všetky kultúry, svetadiely a naprieč všetkými storočiami. Napríklad v 1. Korintánom 3 sa dozvedáme, ako budovať zbor, v 1. Timoteovi 3 zasa ako sa máme v zhromaždení

správať. Všimnime si výrazy, ktoré použil apoštol Pavel v 1. Kor. 3. Ako kazateľ, ktorý do Korintu priniesol evanjelium a videl tento zbor rásť, nazýva sa „múdry staviteľ“, ktorý „položil základ“ Božej „stavby“. On zakladal zhromaždenie, „chrám Boží“ a hovorí o materiáloch, ako sú „zlato, striebro a drahé kamene“. Jasne tu vidíme paralelu s chrámom Božím.

Mojžiš a Šalamún boli zviazaní presne nasledovať plány božského Architekta pri stavbe Božieho domu, a čo my? Pozorne si všimnime slová apoštola Pavla vzhľadom k miestnemu zhromaždeniu: „každý nech hľadá, jako naň stavia.“ (1. Kor. 3:10). Prečo je potrebné dbať na to, ako stavíme miestne zhromaždenie? Pretože to, ako verne plníme Boží vzor, bude ohodnotené, keď sa stretneme s Pánom Ježišom v nebi (3:10-15, 4:5). Pán Boh nás bude v týchto veciach brať na zodpovednosť, pretože

Ako verne plníme Boží vzor, bude ohodnotené, keď sa stretneme s Pánom Ježišom v nebi.

nám zanechal jasné, detailné a nemenné pokyny, ktoré máme nasledovať.

Múdrost' Božia alebo ľudská?

Počas celých ľudských dejín si ľudia vo svojej prirodzenosti myslia, že vedia veci lepšie ako Boh. Synovia Áronoví použili „cudzí oheň“, Achaz zaviedol cudzí oltár, Dávid použil nový voz. A táto ľudská záľuba pokračuje až dodnes. V zbore v Korinte nestavali veriaci správne - pracovali podľa ľudskej múdrosti a nie Božej. Hoci podľa Božej múdrosti boli Pavel a Apollos iba jednoduchí „sluhovia“, Korintania si ich postavili na piedestál a urobili z nich slávnych kazateľov. Povýšili dar nad duchovnosť, poznanie nad lásku, vonkajšie vystupovanie nad vnútornú krásu a veľkosť ľudí nad „bláznovstvo kríža“. A tak apoštol Pavel napísal 1. list do Korintu, aby im vysvetlil rozdiel medzi ľudskou a Božou múdrosťou, a to nielen v zt'ahom k evanjeliu (1. kapitola) a hovorení pravdy (2. kapitola), ale tiež v zt'ahom na budovanie miestneho zhromaždenia (3. kapitola).

Snaha budovať miestne zhromaždenie v ľudskej múdrosti však nevyhynula spolu s Korintánmi. V našej dobe napríklad v snahe vyzerat' pôsobivo pre svet sa zhromaždenia zbavujú myšlienok o výhradnom nasledovaní vzoru podľa Nového zákona a radšej sa uchylujú k praktikám, „ktoré fungujú“ (v zmysle „účel svätí prostriedky“). Výklad Biblie sa zamenil za pobavenie, kázanie za akési vystúpenie a učenie za divadlo. V mnohých zboroch sa už kladie dôraz iba na čísla, veľké mená a veľký hluk. Ale pre Pavla bola voľba jednoznačná. Stavaj podľa ľudskej múdrosti a pred súdnou stolicou Kristovou bude všetko zjavené ako bezcenné, alebo stavaj podľa Božej múdrosti a také dielo pretrvá (1. Kor. 3:9-15).

Voliteľné či povinné?

Je dobré mať na pamäti, že vzor pre zhromaždenie, ktorý je zapísaný v Novom zákone, je povinný a nie voliteľný. Princípy novozákonného zhromažďovania, ako je schádzanie sa výhradne iba k menu Pána Ježiša, rozdiel v úlohách muža a ženy vo vzťahu k učeniu a vodcovstvu, uznávanie autority prostredníctvom symboliky pokrytých a nepokrytých hláv, pluralita starších, týždenné slávenie Pamiatky

Pánovej - toto sú nezmeniteľné črty vzoru pre zhromaždenia. Sú súčasťou „učenia apoštolov“, v ktorom „zotrývame“ (Skut. 2:42). Vezmime si ako príklad staršovstvo alebo „vedenie zhromaždenia“. V anglikánskej cirkvi je ustanovený jeden biskup a je autoritou nad stovkami zborov. Je to v súlade s novozákonným vzorom? Nie. Je to presný opak toho. Biblické vedenie zhromaždenia nie je jeden biskup nad mnohými zhromaždeniami, ale viacerí biskupi (dozorcovia) v jednom zhromaždení (Skut. 14:23, 20:17, Jak. 5:14). A čo pomenovanie? Nemôžeme sa schovať pod pohodlné pomenovanie „baptisti“ alebo „presbyteriáni“? Nie. Bolo by to porušenie vzoru. Každé takéto pomenovanie je zároveň širšie aj užšie ako biblické označenie „kresťania“, „veriaci“, „bratia“ či „svätí“. Širšie z dôvodu, že v takýchto názvoch denominácií sú tak pomenovaní aj veriaci aj neveriaci. Užšie a sektárske pomenovania z dôvodu, že vylučujú všetkých, ktorí ich odmietajú prijať. A čo hovorenie žien v zhromaždení? Máme nejaký vzor, ktorý nás vedie v tejto téme? Áno. Apoštol Pavel hovorí: „Vaše ženy nech mlčia v sboroch“ a o pár veršov ďalej „čo vám píšem, že sú to prikázania Pánovej“ (1. Kor. 14:34-37). Všim-

nime si slovo „prikázania“ - Biblia nás učí, že tu nejde o nejaké návrhy! Ľudská myseľ však stále hľadá spôsob, ako daný vzor obísť. Neoživilo by to naše modlitebné zhromaždenia, ak by sa modlili aj sestry? Nemôžu sa muži modliť v jednej miestnosti a ženy v druhej? A čo tak mať konferenciu pre ženy, kde by učili ženy, keďže tam nie sú prítomní muži? A predsa v Novom Zákone nenájdeme nič z tohto. Ani priamo prikázané, ani príklad, ani založené na nejakom všeobecnom princípe. Nenájdeme zhromaždenie rozdelené na menšie skupinky, ustúpenie mužov, konferencie pre ženy alebo mládežnícke konferencie. Práve naopak, vo Svojej múdrosti a na Svoju slávu

*Boh stanovil,
aby všetky
zhromaždenia
v zbore boli otvorené
všetkým veriacim.*

a na našu ochranu a požehnanie, Boh stanovil, aby všetky zhromaždenia v zbore boli otvorené všetkým veriacim, aby boli pod dohľadom starších zboru, aby bola na nich symbolicky zjavená pravda o hlave a aby bolo učenie hovorené bratmi, ktorí sú tým obdarení.

Dobrý návrh pre súčasnosť

Pán Boh vie najlepšie. Jeho pokyny pre miestne zhromaždenie zobrazujú nielen Jeho múdrosť, ale odrážajú aj charakter súčasného rozloženia úloh. Kresťania nepotrebujú chrámové lode a oltáre, chóry a kňazské rúcha, slávnosti a oslavy - to všetko je návrat k starým symbolom a tieňom Starej zmluvy, ktoré boli už dávno naplnené v Kristovi.

Naše povolanie je schádzať sa jedine k Jeho menu.

Naše povolanie je schádzať sa jedine k Jeho menu, zostávajúce svedectvo mimo politických, spoločenských a náboženských táborov tohto zlého sveta. Židia a pohania

v obecnstve spolu, chváliac Boha v duchu a pravde a zobrazujúc Boží poriadok vodcovstva pre anjelov - takto potešovať Božie srdce uprostred bezbožného vzpurného sveta.

Keď uvažujeme nad ťažkými otázkami vzťahom na poriadok a prax v zbore, slová C. H. Mackintosha znejú mocne, ale i vyzývajúco: „Pred Tým, ktorý skúša srdcia, položme si túto jednoduchú a presnú otázku: „Je moja prítomnosť na onom mieste alebo prijatie určitej praxe odklonom alebo zamietnutím Božieho Slova?“ Nech je to skutočne našou osobnou záležitosťou pred Pánom. Budme o tom presvedčení, v najväčšej hĺbke srdca. Ak spoznáme, že sme nejakým

spôsobom spojení alebo zapojení do niečoho, čo rozhodne nenesie pečať Božieho posvätenia, hneď a navždy to odmietnime. Áno, odmietnuť, hoci je to odeté do nádherného rúcha starodávna, prijímané pod hlasom tradícií a ponúka nám takmer neodolateľné ospravedlnenie v svojej prospešnosti. Ak nemôžete o všetkom, s čím ste spojení povedať, „toto je vec, ktorú prikázal Pán“, tak to treba bezodkladne navždy odstrániť.

Vo svetle hodnotenia pred Súdnou stolicou musí byť našou prvou myšlienkou pri budovaní vernosť zjavenej pravde (1. Kor. 4:2). Hľadme, ako stavíme!

Pokračovanie nabudúce

„Musíte sa narodiť znova.“ (Jána 3:7)

„... ktorí nie z krvi ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha sú splodení.“

(Jána 1:13)

Nové narodenie nepochádza z ľudského rodu („nie z krvi“), ani skrze ľudskú túžbu („z vôle tela“), ani skrze ľudské rozhodnutie („z vôle muža“). Otázka znie, vložil si svoju vieru v Krista? Narodil si sa z Boha, narodil si sa zhora? Iným spôsobom nikdy nevstúpiš do Božieho kráľovstva (Jána 3:3). Uver v Krista teraz, pretože zajtra môže už byť neskoro.

W. Ross Rainey

ANJELI (1)

William M. Banks, Škótsko

Základné úvahy

ÚVOD

Anjeli majú dôležitú úlohu pri Božom zjavení. Podľa autora Schafera, sa v Starom zákone spomínajú 108-krát a v Novom zákone 165-krát. Týchto 273 zmienok v Biblii nám podáva širokú škálu o ich práci. Keďže sa v Biblii toľkokrát spomínajú, určite majú pre nás dôležité ponaučenie. V zásade rozdeľujeme anjelov do dvoch skupín: tí, ktorí sú svätí a tí, ktorí sú padlí. V každej z týchto skupín je veľa podskupín, napríklad cherubíni, serafíni medzi svätými anjelmi a volní a zviazaní medzi padlými anjelmi. O tom si povieme viac neskôr. Teraz sa budeme zamýšľať iba nad svätými anjelmi.

VÝZNAM POMENOVANIA

Slovo anjel vo svojom najjednoduchšom význame znamená posol. Je použité ako pri mužoch, napríklad o Haggeovi: „Vtedy povedal Haggeus, posol Hospodinov, v posolstve Hospodinovom ľudu a riekol: Ja som s vami, hovorí Hospodin.“ (Hag. 1:13), tak aj o anjeloch slúžiacich ako poslovia Boží. To prvé vidíme aj v Dan. 7:10: „Ohnivá rieka tiekla a vychádzala zpred neho (Starodávneho dňov); tisíc tisícov mu slúžilo, a desaťkrát tisíc desaťtisícov stálo pred ním...“ To druhé vidíme v Žid. 1:14: „Či nie sú všetci (anjeli) svätoslužobnými duchami, posielanými do služby pre tých, ktorí majú zdediť spasenie?“

EXISTENCIA ANJELOV

Existencia anjelov je v Biblii jednoducho predkladaná. Stvorenie anjelov je jasne

skonštatované v Žalme 148, kde sú zástupy anjelov vyzývané, aby chválili Hospodina spolu s iným stvorením: „Chváľte ho, všetci jeho anjeli; chváľte ho, všetky jeho zástupy!... Nech chvália meno Hospodinovo, lebo on rozkázal, a boly stvorené,“ (v. 2,5). V Ezech. 28:13,15 nachádzame ďalšie utvrdenia o Stvoriteľovom diele v oblasti anjelských bytostí. Bol to Pán Ježiš, kto ich musel stvoriť, keďže On bol určený na stvorenie „... všetkých vecí“, ako sa píše v Kol. 1:16 a Jána 1:3. Majú teda osobný vzťah k svojmu Stvoriteľovi, ako to uvádza Mat. 13:41-43, kde je napísané, že On „... pošle svojich anjelov“, teda oni patria Jemu.

O čase ich stvorenia sa priamo nepíše. Ale muselo to byť ešte pred stvorením vesmíru, pretože si o nich čítame v Joba 38:4,7 ako o „synoch Božích“: „Kde si bol, keď som zakladal zem? Oznam, akže znáš rozum? ... keď spolu plesaly hviezdy rána, a keď jasali všetci synovia Boží?“

PRIRODZENOSŤ ANJELOV, ICH TELESNÁ PODOBA

Prirodzenosť anjelov môžeme vyvodiť z viacerých zmienok o nich. Anjeli sú duchovné bytosti: „A o anjeloch hovorí: Ktorý činí svojich anjelov vetrami a svojich svätoslužobníkov plameňom ohňa.“ (Žid. 1:7 a tiež spomínaný Žid. 1:14). Majú osobnosť s pocitmi, vôľou a rozumom (napr. chvália Hospodina - Žalm 148:2). Sú netelesní a nehmotní, a hoci „nemajú smrteľné usporiadanie“, neznamená to, že nemajú „telo“, hoci úplne odlišné od toho nášho. Majú ohraňujúcu a zvláštnu formu. Schafer napísal: „Boh... ich stvoril ako duchov a odel ich do tela, ktoré je súčasťou pre ich duchovnú podstatu.“ Veriaci majú tiež dostať „duchovné telo“

(1.Kor. 15:44), „súpodobným telu jeho slávy“ (Fil. 3:21). Je zrejmé, že sa anjeli môžu zjavovať v telesnej podobe, ako o tom píše viaceré miesta napr. Žid. 13:2, Mat. 28:2-5, Skut. 1:10. Zaujímavý je v tejto súvislosti príklad Mojžiša a Eliáša na vrchu premenenia, keďže obaja boli v nebi a zjavili sa v telách - jeden z nich bol pochovaný a druhý bol vzatý do neba.

Anjeli sa môžu zjavovať v telesnej podobe.

DÔLEŽITÉ POTVRDENIE

Uvažujme o citáte z Luk. 20:34-36, keď Pán Ježiš odpovedal Sadúceom na ich lstivú otázku: „Synovia tohoto veku sa ženia a vydávajú sa; ale tí, ktorí budú uznaní za hodných dojsť tamtoho veku a vzkriesenia z mŕtvych, nebudú sa ani ženiť ani vydávať, lebo ani zomrieť nebudú viacej môcť, lebo budú rovní anjelom a budú synmi Božími, pretože budú synmi vzkriesenia.“

Všimnime si rozdiel medzi „týmto vekom“ v. 34 a „tamným vekom“ v. 35. Tí, ktorí... „dosahujú tamtoho veku“ sú v štyroch dôležitých bodoch „rovní anjelom“: dve kladné a dve záporné.

► Sú „synovia vzkriesenia“, a preto majú vzkriesené telá. Keďže sú rovní s anjelmi, aj anjeli musia mať telá. Zmienka o vzkriesení by sa mohla zdať nedôležitou, nebyť tohto dôležitého faktu.

► Tieto telá nevďačia za svoju existenciu prirodzenému procesu rozmnožovania ani ženia, ale okamžitému aktu stvorenia alebo „premeny“ (1.Kor. 15:51,52). Pre oslávených ľudí už neexistuje ženba a vydaj, tak ako pre anjelov „v nebi“ (Mat. 22:30).

► Skutočnosť, že už viacej nebudú manželské vzťahy, súvisí v oboch prípadoch s vyslobodením od smrti, preto už manželské vzťahy nebudú potrebné.

► Obaja sú nazvaní „synovia Boží“. Toto pomenovanie je o anjeloch použité ako kolektívne pomenovanie v Starom zákone v Job 1:6, 2:1, 38:7 a 1. Moj. 6:2.

VZŤAHY MEDZI ANJELMI

Všetci anjeli sú jedinečné a voľné morálne bytosti. Vždy sa o nich píše v mužskom rode. Nemáme zmienku o „synovi alebo synoch anjelov“. V Starom zákone sa o anjeloch píše ako o „synoch Božích“ a o ľuďoch ako o „služobníkoch Božích“. V Novom zákone je to naopak. Anjeli sa nerozmnožujú, takže ich nie je viac ani menej. Žijú večne.

Anjeli žijú večne.

SFÉRA ICH ŽITIA

Sféra ich žitia je opísaná v Júdu 6 takto: „... svoj vlastný príbytok“. Z týchto veršov je zrejmé, že ho môžu opustiť. V Gal. 1:8 je ich sféra označená ako nebesia: „... keby sme vám my alebo anjel z neba“. V Mar. 13:32 hovorí Pán Ježiš o čase svojho príchodu ako Syna človeka: „Ale o tom dni a o tej hodine nevie nikto, ani anjeli v nebi ani Syn, iba Otec.“ Je zrejmé, že nebo je ich bežnou sférou pohybu. Je možné, že jedným z „mnoho príbytkov“, o ktorých hovorí Pán Ježiš (Jána 14:2), je aj príbytok pre anjelov? V Efež. 3:13,14 sa Pavel zmieňuje o „Otcovi... z ktorého má každý rod na nebesiach i na zemi svoje meno“. Ak sú anjeli jedným z tých rodov, majú aj svoje vhodné miesto. Avšak anjeli (aj Satan) sa môžu stať viditeľnými, vid' Mat. 4:9,10, Zach. 3:1 a 2. Kor. 11:14, ktoré má paralelu v 1. Moj. 3 a mužoch návštevníkov (vid' 1. Moj. 18:1 a ďalej, 19:1,5, Luk. 1:11,26, Jána 20:12, Skut. 12:7-10), hoci zvyčajne sú bez Božieho zásahu ľudskému oku neviditeľní, 2. Král'. 6:17.

Pokračovanie nabudúce

KRISTOVA OSOBA (12)

David McAllister, Donegal, Írsko

Jeho nespochybniteľné človečenstvo (2)

V predchádzajúcom článku sme videli, že Pán Ježiš Kristus je pravá ľudská bytosť. Hoci sme tiež poznamenali, že je iný ako ktorákoľvek osoba, ktorá kedy bola, je alebo bude. Teraz upriamime našu pozornosť na Jeho človečenstvo.

V jednom z predchádzajúcich článkov o božstve Pána Ježiša bolo spomenuté, že pri uvažovaní o Jeho človečenstve budeme hľadiť na pasáž z Filipänom 2:5-8:

„... v Kristu Ježišovi, ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijímúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe nájdený jako človek ...“

Mnohí učitelia zle pochopili tieto vzácne slová a používajú ich na učenie, že keď sa Pán Ježiš stal človekom, vzdal sa svojho božstva. Dôkladné štúdium nám však ukáže, že to tak nie je.

V pôvodnom texte je pre slovo „podoba“ použité slovo morphe. W.E. Vine hovorí: „morphe je teda prirodzenosťou alebo podstatou, nie abstraktnou, ale skutočne existujúcou v jednotlivcovi

a trvá tak dlho, kým existuje samotný jedinec... . Preto v tomto oddiele morphe Theou je božská prirodzenosť naozaj a neoddeliteľne existuje v Kristovej osobe.“

Inými slovami, „v podobe Boha“ označuje božstvo Pána Ježiša Krista a „súc“ poukazuje na to, že Mu stále patrí. On vždy existoval „v podobe Boha“ a to sa nezmenilo ani Jeho príchodom na zem.

A čo potom znamenajú slová „nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu“? Slovo „lúpež“ je od slovesa „uchytiť, ukoristiť“. Mnohí z toho robia záver, že hoci bol rovný Bohu, táto Jeho rovnosť už ďalej netrvala a vzdal sa jej.

Veríme, že toto nie je správny záver a učíme, že Pán Ježiš nepovažoval svoju rovnosť s Bohom za niečo, čo odložil, aby dal priestor svojim vlastným záujmom. Nezneužil to. Pán Ježiš sa nevzdal svojho božstva (ani čiastočne), ani nevyužil svoje božstvo k sebeckým cieľom.

Pán Ježiš sa nevzdal svojho božstva, ani nevyužil svoje božstvo k sebeckým cieľom.

Toto vysvetlenie súhlasí aj s kontextom, v ktorom apoštol Pavel hovorí Filipänom, aby nemysleli na svoje vlastné záujmy, ale záujmy iných. Najdokonalejším príkladom takéhoto postoja je Kristus, ktorý súc Boh je väčší od všetkých, ale svoje božstvo nepokladal za dôvod na to, aby bol zameraný iba na seba.

Dostávame sa ďalej k výrazu „sám seba zmaril“, ktorý býva prekladaný aj ako „vyprázdnil sám seba“. Ak to neznamená, že sa vzdal svojho božstva (v čo veríme), tak čo to potom znamená? Našťastie nemusíme nijako špekulovať, pretože nasledujúca veta nám, to vysvetľuje: „prijímuc podobu sluhu“. Gramatická forma, ktorá je tu použitá „prijímuc“ hovorí o tom, že to nedopĺňalo skutočnosť, že sám seba zmaril, ale práveže ju vysvetľuje: „zmaril sám seba“ tým, že prijal podobu sluhu. Nezmaril sám seba, že by sa niečoho vzdal, práve naopak, zmaril sám seba tým, že niečo ďalšie prijal.

Ak vezmeme do úvahy celý kontext, bude nám to nápomocné, ako sme si už spomenuli. Keď Pavel hovorí Filipänom, aby nasledovali

príklad svojho Pána, nenavrhuje im, aby sa v nejakom aspekte vzdali toho, kto sú, ale aby sa dobrovoľne stali služobníkmi pre záujmy druhých, tak ako Pán Ježiš. Nemali sa vzdať ničoho, čím boli, a tak to nebolo ani pri Pánovi Ježišovi.

Ako vzal Pán Ježiš na seba podobu sluhu? Odpoveď opäť nachádzame v nasledujúcej vete: „súc v spôsobe nájdený ako človek“. Čiže tým, že sa stal človekom, vzal na seba podobu sluhu, a to bol spôsob, akým zmaril sám seba.

Čiže tým, že sa stal človekom, vzal na seba podobu sluhu, a to bol spôsob, akým zmaril sám seba.

Slovo „podoba“ (morphe), ktoré je použité v spojení s Jeho božstvom, je tiež použité v spojení s Jeho človečenstvom. Toto morphe (v.7) nie je náhradou za morphe vo v. 6, ale je prídavkom k nemu. Tak ako On bude vždy Bohom, bude vždy aj skutočnou ľudskou bytosťou.

Všimnime si ešte výraz „podobný ľuďom“. Teda napriek tomu, že je skutočný človek, je od nás odlišný. Rovnaké pôvodné slovo, ktoré je preložené ako „podobný“, je použité aj v Rimanom 8:3: „Bôh pošlúc svojho Syna v podobnosti tela hriechu“. Jeho podoba s ostatnými ľuďmi nie je úplná. On je bez hriechu, tak ako si o tom budeme hovoriť

v ďalších článkoch, a je stále Bohom.

A nakoniec si čítame, že „bol v spôsobe nájdený ako človek“. Slovo „spôsob“ je určitá schéma, ktorá hovorí o tom, čo mohli ľudia pozorovať. Vine to opísal ako: „celá vonkajšia viditeľná forma a tvar Jeho existencie, tak ako predchádzajúce slová morphe (podoba) a homioma (podobný) opisujú, aký bol ako Človek.“ Ľudia sa na neho pozreli a videli človeka, pretože to je to, čím sa On stal.

Teda, týchto zopár výnimočných slov z Filipänom nás učí vzácne pravdy o našom Pánovi Ježišovi Kristovi: On je Boh, stal sa človek, a napriek tomu nikdy neprestal byť Bohom.

„Pristúpte, položte svoje nohy na krky týchto kráľov!“ (Joz. 10:24)

Jozua prikázal, aby piati králi boli vyvedení z jaskyne, kde sa skrývali, a aby jeho vojvodcovia položili svoje nohy na ich krk (Joz. 10:15-27). Pán Ježiš tiež musí vládnuť, „dokiaľ mu nepoloží všetkých nepriateľov pod jeho nohy“ (1. Kor. 15:25-26). Dokonca aj Satan bude úplne zničený a zakrátko podrobený pod naše nohy (Rim. 16:20). Medzitým sa môžeme tešiť slovami Jozuu: „Nebojte sa ani sa nestrachujte! Buďte silní a pevní, lebo takto učiní Hospodin všetkým vašim nepriateľom, proti ktorým bojujete“ (Joz. 10:25).

K. C. Ung

OTÁZKY MLADÝCH

Alan Summers (Škótsko)

Ako by sa mali veriaci obliekať?

Tak ako v mnohých iných oblastiach života, aj v tejto dáva Biblia skôr široké princípy, než stanovený zoznam pravidiel. Nemali by sme si obliekať niečo, čo je nemravné a prehnane drahé (1.Pet. 3:3,4, 1.Tim. 2:9,10). To znamená, že to, čo si máme obliekať, o tom si veriaci má spraviť úsudok. Nie každý milimeter dĺžky nášho oblečenia, nie každý zaplatený cent alebo farebný odtieň bude odsúhlasený. Keď hovoríme o sfére kresťanského svedomia, musíme byť pomalí súdiť druhých. Keď sme si toto povedali, je potrebné zdôrazniť, že sestry musia byť veľmi opatrné v tom, ako sa obliekajú. Svet si nemyslí, že je nesprávne, ak sa žena odhaľuje alebo oblieka zvodne. Práve naopak, ženy sú nabádané, aby sa obliekali tak, aby zdôraznili svoju postavu alebo tvary. Avšak veriaci žena sa nemá snažiť, aby napĺňala svetské hodnoty. Nezabúdajme, že Boh sa nezaujíma o telesnú atraktivnosť. On sa zaujíma, či si obliekame duchovný „odev“, ktorý pripravil pre veriacich (Kol. 3:10,12, Efež. 4:22,24).

A čo zhromaždenia zboru?

Je samozrejmé, že spôsob, akým sa obliekame, závisí od aktivity, ktorú vykonávame. Na spanie nosíme pyžamo. Ak by sme si obliekli oblečenie na šport, bolo by nám to nepohodlné. Keď ideme na túru do hôr, pravdepodobne si vezmeme pevné topánky a teplú bundu. Okolnosť teda riadi, ako sa obliekame. Tak je to aj pri obliekaní do zhromaždenia. Tieto stretnutia sú dôstojné a slávnostné príležitosti. Takže ak ideme do zhromaždenia, malo by to odrážať aj naše

oblečenie. Ak je neúctivé prísť nevhodne oblečený na pohreb či na svadbu, nie je to neúctivé prísť do prítomnosti Pánovej nedbalo oblečený? Samozrejme, nemáme sa obliekať prehnane alebo sa snažiť našim oblečením ohúriť, ale obliekať sa tak, aby to pridávalo na dôstojnosti zhromaždenia.

Nezaujíma Boha viac srdce ako zovňajšok? (1. Sam 16:7)

Áno. Najzbožnejší človek v širokom okolí môže v niektorých krajinách byť žobrák oblečený v handrách. Rim. 12:2 nás však učí, že vonkajší vzhľad je často odrazom toho, čo je vo vnútri. Ak je dievča cudné vo svojej duši, bude cudná aj v obliekaní. Ak je chlapec striedmy vo svojom srdci, nebude si ani obliekať okázalé oblečenie. Majme na pamäti, že ľudia často súdia kresťanov podľa toho, čo vidia! Snažme sa naším zovňajškom dobre odrážať nášho Pána a Spasiteľa.

Aké oblečenie by som si mal obliekať?

Čo si obliekame, závisí od viacerých faktorov, ktoré zahŕňajú aj náš vek a príjem. Chudobnejší by nemali prísne súdiť bohatšieho brata, pretože si môže dovoliť kúpiť pekný oblek. Rovnako tiež bohatšia sestra nemá súdiť chudobnejšiu sestru, pretože si nemôže dovoliť krajšie šaty. V Písme nie je žiadna zmienka o tom, ako sa obliekal Pán Ježiš. Rovnako Písmo mlčí aj o apoštoloch. Je dobré si všimnúť, že keď sa mal Peter stretnúť s Pánom Ježišom po Jeho zmŕtvychvstání, usúdil, že by nemal byť vo svojom „pracovnom oblečení“ (Jána 21:7).

Oblečenie je tiež spôsob rozpoznávania pohlaví. Hoci je dnes trend zmývať rozdiely, ktoré Pán Boh medzi pohlaviami dal, nemali

by sme sa tomu prispôsobovať. 5. Moj. 22:5 je napomenutím pre tých, ktorí sa úmyselne rozhodli obliekať šaty určené pre opačné pohlavie. Tento verš tiež poukazuje na to, že oblečenie má slúžiť na odlíšenie pohlaví.

Keď je trend vo svete vo vymazávaní týchto rozdielov, vezmeme si za vodítko Slovo Božie, a nie slová našich priateľov či módnych časopisov. *(Pokračovanie nabudúce)*

REAKTÍVNY, PROAKTÍVNY ALEBO NEAKTÍVNY

Začal ďalší rok a keď budete toto čítať, bude už nejaká časť z neho za nami, nenávratnou históriou. Boli ste tento čas doteraz proaktívni alebo reaktívni?

Byť proaktívny znamená mať víziu a plánovať, mať ciele a pracovať na ich dosiahnutí. Dali ste si nejaký duchovný cieľ v tomto roku? Mnohým veriacim to zaváňa telesnosťou - plánovať, pracovať a dosahovať nejaký osobne vytýčený cieľ. Čo je možné dosiahnuť duchovne telesným snažením?

Apoštol Pavel by nesúhlasil. On mal ciele. Mal duchovné ciele pre svoj život. Píše o nich vo Filipänom 3:12-14. Posúval sa za cieľom, on sa už niesol k cieľovej čiare. Mal ciele pre svoju službu. V Rimanom 15 píše, že mal úmysel zaniest' evanjelium do Ríma, a potom do Španielska. Mal ciele pre mladých mužov, ktorých učil, ako boli Timo-

teus a Títus. Všetko však bolo podriadené Božej vôli, ale mal ciele, ktoré podrobil Božej vôli.

Ezdráš mal tiež ciele - zpytovať zákon Hospodinov a činiť a učiť Božie slovo (Ezd. 7:10). Do plnenia týchto cieľov nepochybne venoval veľa času.

Máme možnosť žiť a reagovať na okolnosti a situácie, a keď žiadne nie sú, ak Pán Boh nezatrasie naším svetom, nie sme ani reaktívni, ani proaktívni, ale inaktívni, nekonáme nič. Ak reagujeme na okolnosti a udalosti, ktoré prichádzajú, môžeme dosahovať určitý duchovný posun, ale bez prekleňujúceho cieľa, nemúsime poznať, ako nás tieto udalosti majú formovať, kam v našom živote zapadajú.

Ako jednotliví veriaci by sme mali mať pre náš život ciele a plány, ako ich dosiahnuť. Tieto ciele môžu zahŕňať náš súkromný duchovný život, naše zvyky ohľadom štúdia Biblie a našu službu pre Pána. Máte nejakú knihu z Biblie, ktorú chcete v budúcich mesiacoch preštudovať? Je nejaká práca pre Pána, ktorú chcete s Jeho

vedením vykonať tento rok?

Pastieri v zhromaždeniach potrebujú byť proaktívni. Akú službu alebo učenie potrebuje zhromaždenie v tomto roku pred nami? Ako dávno to je, kedy bola nejaká duša spasená skrze evanjelizačné snaženie? Potrebujeme viacej pracovať v oblasti kázania evanjelia alebo v práci s deťmi?

Sú v zhromaždení jednotlivci, ktorí potrebujú vedenie, pomoc a posilnenie? Aké ciele máme pre zhromaždenie? Byť proaktívni si vyžaduje oddanosť a čas, prácu a zapojenie sa.

Ak sme proaktívni a žijeme so zreteľom na náš hlavný cieľ a čiastkové ciele, potom môžeme okolnosti života a krízy vnímať ako Božiu pomoc smerom k cieľom, ktoré máme. Iba keď máme ciele, môžeme mať aj nesmelú nádej povedať: „... bojoval som dobrý boj“ (2. Tim. 4:7).

Osobne, aj spoločne potrebujeme prehodnotiť, stanoviť a plniť ciele, ktoré vedú k duchovnému pokroku a rastu.

ZMIERENIE (3)

Martin Hayward, Faversham, Anglicko

Aké sú výsledky tohto zmierenia?

(Pokračovanie)

Božie jednanie je správne

V dobe Starého zákona, požehnával Hospodin ľudí tak, že ich prehlásil za spravodlivých, ak mu verili. Podľa Rim. 3:25 tak mohol Hospodin urobiť pre uzmierujúce dielo Krista. Teraz vidíme, že Hospodin požehnával vopred, pripisujúc veriacim výsledky Kristovho diela ešte predtým, ako boli dosiahnuté. Taktiež odložil ich hriechy, odložil ich odsúdenie, pretože vedel, čo Jeho Syn vykoná na Golgote.

Božia sláva je plne zjavená

Nie je žiadna Božia charakteristická vlastnosť, ktorá by nebola na Golgote plne zjavená. Preto apoštol Pavel píše o chválení sa v Bohu skrze Pána Ježiša Krista, „skrze ktorého sme teraz dostali smierenie“ (Rim. 5:11). Vo Svojej obeti na Golgote vyjavil Kristus Boží charakter v plnej sláve. Tí, ktorí vo viere prijímajú Jeho dielo, môžu toto Božie zjavenie sa vidieť a radovať sa z neho. Chceme poznať Božiu svätosť alebo spravodlivosť, alebo lásku, alebo hnev, alebo akúkoľvek stránku Božej osoby? Potom musíme hľadiť na kríž. A nebudeme sklamaní.

Božia milosť sa ponúka

Publikán volajúci na Boha, aby mu bol milostivý, je prvá osoba v Novom zákone, ktorá používa slovo vo význame zmierenia, keď sa modlil: „Ó, Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“ (Luk. 18:13-14). V Novej zmluve Pán Boh zaslubuje: „budem milostivý ich neprávostiam“ (Žid. 8:12). Zlútovnica a truhla zmluvy mali rovnakú šírku a dĺžku,

čo nám hovorí, že truhla (zobrazujúca osobu Krista) a zlútovnica (zobrazujúca Kristovo dielo) dokonale k sebe pasovali. Ale nie je nám zaznamenaná hrúbka zlata na zlútovnici, pretože pre tých, ktorí veria, je nekonečné množstvo zlútovania, dostatok, aby boli bezpeční po celú večnosť.

Božie odpustenie je zabezpečené

V Židom 10:5-8 si čítame o Kristovom Duchu podľa slov žalmistu, ktorý predpovedal Jeho dielo a obeť. V ďalších veršoch je priame svedectvo Ducha, ktorý nám hovorí o výsledkoch tohto diela (Žid. 10:15-17). Pán Boh zaslubuje, že si už viac nespomenie na hriechy a prestúpenia svojho ľudu, pretože tieto hriechy boli spomenuté na Golgote a tam sa s nimi Kristus dokonale vysporiadal. „Nikdy viac“ znamená nijakým spôsobom a v nijakom čase, nikdy. Všimnime si, že Pán Boh to zaslubuje v pozitívnom zmysle, že už na ne nespomenie a nie v negatívnom, žeby na ne zabudol. My zabúdame, a potom si opäť spomenieme, ale Pán Boh zaslubuje, že si na ne nespomenie už navždy.

Hriechy boli spomenuté na Golgote a tam sa s nimi Kristus dokonale vysporiadal.

Boží ľud je chránený

Keď Pán Ježiš hovoril po vzkriesení s Máriou Magdalénou, povedal jej, aby Jeho bratom povedala, že „vstupujem k svojmu Otcovi a k vášmu Otcovi a k svojmu Bohu a k vášmu Bohu.“ (Jána 20:17). Tak bude v stálom spojení so svojim ľuďom a Bohom, udržiavať ich skrze svoju dvojakú úlohu, ako Zástupca pred Otcom a ako Najvyšší kňaz vo veciach pred Bohom.

Základ jeho úlohy zástupcu je dvojaký: Jeho Osoba, pretože On je Ježiš Kristus ten spravodlivý, a Jeho dielo, pretože On je zmierením za naše hriechy (1. Jána 2:1-2). Apoštol Ján bol znepokojený hrešením veriacich. Hriechy veriacich sú pred Bohom rovnako odporné a zasluhujú si rovnaký hnev ako hriechy neveriacich. Ale my sme „zachránení skrze neho od budúceho hnevu“ (Rim. 5:9), pretože On obhajuje zásluhy svojho diela. Ján hovorí, že On je zástupnou obeťou za naše hriechy. Nie je napísané, že bol, ale že je. Inými slovami, Ten, ktorý je v nebi ako náš Zástupca, je Ten istý, ktorý visel na kríži ako obeť za naše hriechy.

Pán Ježiš je naším Najvyšším kňazom

„Pre čo bol podlžný byť vo všetkom pripodobnený bratom, aby bol milosrdným a verným veľkňazom čo do vecí u Boha, aby smieril hriechy ľudu. Lebo tým, že sám trpel, keď bol pokúšaný, môže spomáhať pokúšaným.“ (Žid. 2:17-18).

Tieto slová premostujú 2. kapitolu, ktorá kladie dôraz na to, prečo Pán Ježiš prijal ľudské telo, a kapitoly 3 a 4, ktoré hovoria o tom, ako bol izraelský národ pokúšaný na púšti. Všimnime si, že verš 18 začína slovíčkom „lebo“. Často sa na neho zabúda a potom sa stráca prepojenie medzi 17. a 18. veršom. Dôvod prečo máme milosrdného a verného Veľkňaza je, že On tu bol v ľudskom tele a trpel, keď bol pokúšaný. Keď Jeho ľud prechádza zápasmi, On berie na seba ich trápenia, pretože v tom tiež bol a bol vo všetkom vyskúšaný, tak ako my. Môže nám byť pomocou, keď k Nemu voláme. Slovo „pomáhať“ vo verši 18 je rovnaké ako to, ktoré použila kananejská žena v Mat. 15:25,

On nám môže poukázať na spôsoby, ktorými prekonal pokušenie na púšti, a tak môžeme byť posilnení aj my, aby sme obstáli.

keď volala: „Pane, pomôž mi!“ On nám môže poukázať na spôsoby, ktorými prekonal pokušenie na púšti, a tak môžeme byť posilnení aj my, aby sme obstáli.

Ale čo keď padneme a zhrešíme? V takom prípade nám prichádza na pomoc iným spôsobom. Vidíme to negatívne zobrazené v 3. Moj. 10:16-20. Kňazi mali nariadené zjesť ohňovú obeť, ak nebola jej krv donesená do svätyne. Ale nakoniec vysvätenia kňazstva sa Mojžiš nahneval, pretože kňazi tak neurobili. Mojžiš povedal: „Prečo ste nejedli obeti za hriech na svätom mieste? Lebo je svätosvätá, a dal vám ju nato, aby ste niesli nepravosť obce tým cieľom, aby ste pokrývali na nich hriech pred Hospodinom.“ (3. Moj. 10:17). Jednou z funkcií kňazstva v tých časoch bolo, že sa zosobňovali s ohňovou obeťou tým, že z nej jedli, a tým spôsobom niesli nepravosti ľudu, brali zodpovednosť za ich pády, zatiaľčo boli chránení skutočnosťou, že táto obeť bola prijatá Hospodinom. Ak tak konali, Písmo nám hovorí, že vykonali zmierenie pre ľud (3. Moj. 10:17). Vidíme, čo mal pisateľ knihy Židom na myslí, keď hovorí o Kristovi, ktorý sa stal zmierením za hriechy ľudu ako Najvyšší kňaz. Vyjadruje, že Kristus sa osobne stotožnil so svojou obeťou prinesenou na Golgote, a tak vzal zodpovednosť za pády svojho ľudu v pokušeniach, keď ich zastupuje pred Bohom.

Boží cieľ pre tento svet

Keď padol Adam, hlava prvého stvorenia, bolo celé stvorenie podrobené márnosti, v opačnom prípade by padlý človek vládol neporušenému stvoreniu. Teraz, keď Pán Ježiš získal práva nad zemou svojou smrťou, môže pre Boha priniesť nové zriadenie. Môže spravodlivo vytrhnúť súčasné stvorenie zo stavu porušenia, do ktorého sa dostalo pádom človeka (Rim. 8:19-23). Kol. 1:20 nás uisťuje, že na základe krvi Jeho kríža, môžu byť všetky veci, či už na nebi alebo na zemi, zmierené s Bohom. Odcudzenie medzi

Bohom a jeho stvorením, ktoré sa stalo pri páde človeka, môže byť odstránené. Všimnime si, že v tomto verši sa píše o veciach, ktoré sú zmierené, nie o ľuďoch.

Boží plán stvoriť nové nebo a novú zem sa môže uskutočniť

Predtým, ako Boh bude môcť predstaviť večnú zem a nebesia, musí byť zrejmé, že sa vysporiadal s hriechom, ktorý zmaril prvé stvorenie. Keďže sa s ním vysporiadal skrze Pána Ježiša Krista, môže tvoriť nové veci, ktoré nebudú nikdy poškvrnené. Danie-

lovi bolo zjavené, že Mesiáš, Princ, prinesie „spravodlivosť vekov“ (Dan. 9:24), a to aj urobí, na základe Jeho smrti. Ostáva už iba na Bohu vyhlásiť: „Hľa, činím všetko nové“ (Zjav. 21:5) a založiť „nové nebesia a novú zem, ... v ktorých prebýva spravodlivosť“ (2. Pet. 3:13). Konečne to bude stále a vhodné miesto, kde bude prebývať spravodlivosť, po tom všetkom zmätku, ktorý priniesol Adamov hriech. Napokon sa naplnia aj hlboké slová, ktoré povedal Ján Krstiteľ: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Jána 1:29).

(Koniec)

EVANJELIUM V ZJAVENÍ

POSLEDNÁ PIESEŇ (1)

Bruce Smith

V Zjavení 15:3 je zapísaná pieseň, ktorá vyjadruje vďačnosť za dlho očakávané víťazstvo nad zlým v tomto svete. „A spievali pieseň Mojžiša, sluhu Božieho, a pieseň Baránkovu a hovorili: Veľké a prepodivné sú tvoje skutky, Pane, všemohúci Bože, spravodlivé a pravdivé sú tvoje cesty, ó, Kráľu svätých!“ Je to pieseň víťazstva! Je nazvaná piesňou Mojžišovou a uvádza nás späť k víťazstvu Izraela nad egyptskou armádou pri Červenom mori. Táto pieseň je poslednou piesňou, o ktorej je zmienka v Biblii, ale nie je poslednou. Pieseň Baránkova naplní nebesia a bude sa ozývať horami a dolinami na zemi po večné

časy. Vykúpení nikdy nezaбудnú na Toho, kto ich umyl od ich hriechov Svojou vlastnou krvou.

To, čo sa bude diať na zemi, keď bude z úst vykúpených znieť táto pieseň, bude niečo katastrofické. Vyliatie Božieho hnevu bude oveľa horšie ako čokoľvek, čo sa kedy udialo. Siedmi anjeli s poslednými siedmymi ranami v nádobách vyprázdnia ich obsah na bezbožnú zem.

Keď pohliadneme do minulosti na Božie konanie s človekom, často vidíme Božie zľutovanie zmiešané so súdom. Azaf o tom vo vzťahu k Izraelu napísal: „on súc milosrdný odpúšťal ich nepravosti a nezahubil a mnoho ráz odvrátil svoj hnev a nezobu-

dil všetkej svojej prchlivosti.“ (Žalm 78:38). Teraz už bude koniec milosti.

Nádoby Božieho hnevu sú plné až po okraj a Boží hnev už nebude nijako zadržaný. Víťazstvo je isté, a preto je tu vhod Mojžišova pieseň. Antikrist, svetový vodca a jeho nasledovníci, budú čeliť týmto hrozným ranám a budú konečne porazení v bitke, v Armagedone.

Veľa víťazných piesní sa spievalo priskoro. Veľké ríše Egypta, Babylonu a Grécka boli zdanlivo neporaziteľné, no padli a ich piesne utíchli. Napokon zvíťazí iba jedno kráľovstvo, kráľovstvo Pána Ježiša Krista. Posadí sa na trón Svojej slávy a bude spravodlivo vládnuť. Padne pred Ním každé kráľovstvo a pokloní sa každé koleno.

Druhá časť piesne je o Baránkovi. Môže sa to zdať nevhodné do víťaznej piesne byť pokorným a krotkým baránkom. Charakter leva by sa mohol zdať vhodnejší pre Krista v perspektíve súdu, no práve vďaka tomu, že On je Baránkom, mohli sme byť z tohto súdu zachránení.

Nikdy ho neprestaneme milovať a spievať o divoch Božej milosti a odpustenia. Boží plný hnev padol na Baránka. „Tvoja prchivosť doľahla na mňa, a všetky tvoje vlny sa lámu na mne. Ztráпил si ma.“ (Žalm 88:8). Vlna Božieho súdu za vlnou padali na Neho, až kým nebolo celkom odplatené za hriechy. Ježiš, Baránok, povedal: „Je dokonané!“ To je víťazné zvolanie, víťazstvo, o ktorom sa bude spievať. To je konečné víťazstvo, posledná pieseň tohto veku. Prevedie nás do nového veku, kde budeme Jemu spievať vďaka naveky.

POSLEDNÁ PIESEŇ (2)

Tim McCalley

Jednou spomedzi posledných vecí, ktoré Boh zaslúbil, že im urobí koniec, sú naše slzy. Nie tým obyčajným slzám v zdravom oku alebo čistiacim slzám, ktoré tečú pri krájaní cibule, ale slzám, ktoré sú dôsledkom smrti, smútku, plaču a bolesti (Zjav. 21:4). Sĺz už viac nebude, pretože už

nebude ich dôvod, ten bude odstránený. Dávid napísal, že žiadna naša slza neunikla pozornosti nášho Najvyššieho Kňaza. „Zober moje slzy do svojej nádoby; lebo či azda nie sú zapísané v tvojej knihe?“ (Žalm 56:9).

Smrť: Prvá zmienka o plači v Biblii je v súvislosti so Sárinou dievkou Hagar, ktorá čakala, že jej jediné dieťa zomrie. To, čo viedlo k tejto beznádeji, bola Sárina nevera a Abraháмова nedostatočná zodpovednosť a snaha pomôcť Bohu naplniť Jeho sľub. Dôsledkom boli narušené vzťahy v domácnosti. Pán Boh milostive zasiahol a ušetril Hagar od toho, aby videla svoje dieťa zomrieť, ale my stále zakúšame to, čo je zapísané v Žid. 2:15: „... bázňou smrti po celý čas žitia boli držaní v rabstve.“

Smútok: Ezavove výčitky svedomia za to, že predal svoje prvorodenstvo, boli zrejmé. „Nenašiel miesta obratu mysle u svojho otca, hoci to aj so slzami snažne hľadal.“ (Žid. 12:17). Veľa našich rozhodnutí nie je možné odčiniť a ani zmieriť ich dopad. Podobne ako Ezav, často hľadáme uspokojenie v danom momente a za hodnotnejšie pokladáme veci telesné a okamžité, ako tie neviditeľné a večné.

Plač: Náčelník v žalmoch plače nad vojnami medzi

národmi, nespravodlivosťou v spoločnosti, smútkami v živote a zdanlivou pomalosťou Boha, aby zastavil tých, ktorí robia zlé a pôsobia utrpenie. Keď sú už všetky iné zdroje vyčerpané, na záver Dávid volá v úplnej závislosti na Božej milosti, aby ho vytrhol. Najhlasnejšie volal v časoch, keď bol pod ťažobou svojho hriechu. V Žalme 38 sa jeho plač stupňuje až do stonu a revu. Dokonca aj mocný kráľ Dávid znova a znova spoznával svoju zúfalú potrebu Spasiteľa.

Bolest: V utrpení Joba vidíme, že i verní ľudia môžu byť postihnutí v živote bolesťou, či už fyzickou alebo duševnou. Nie každé utrpenie je dôsledkom osobného hriechu. Môže to byť i boj povolený od Pána Boha, aby sa na nás ukázala podoba Kristovi, alebo aby sme v nej podrástli. O bolesti bolo napísaných množstvo kníh, o dôvodoch bolesti, dokonca aj o „výhodách“ bolesti. Tí, čo žijú neustále v bolesti, nemajú záujem o viacej informácii o nej. Túžia po dni, keď z nej budú vytrhnutí. Kedy Pán Boh zotrie naše slzy? Možno pri súdnej stolici Kristovej, keď uvidíme veci z nebeského uhla pohľadu a vyroníme svoje posledné slzy nad nevyužitými príležitosťami a premárnenými rokmi. Keď uteká dieťa so slzami

zranené k rodičovi, mama ho zvyčajne najprv ošetrí, až potom vezme vreckovku a utrie mu slzy a utišuje ho. Bude náš nebeský Otec menej súcitný? Nevysvetlí tie nezodpovedané „prečo?“ vyliatych slz v tomto živote, keď budeme vchádzať do večného života? Toto vieme: „A Bôh sotrie každú slzu s ich očí, a smrti už viacej nebude ani žalosti ani kriku, ani bolesti viacej nebude, lebo prvé veci pominuly.“ (Zjav. 21:4).

POSLEDNÝ KRÁĽ

Joel Joyce

„A videl som nebo otvorené a hľa, zjavil sa biely kôň, a ten, ktorý sedel na ňom, volal sa Verný a Pravdivý a v spravodlivosti súdi i bojuje.“ (Zjav. 19:11).

Slová „posledný kráľ“ môžu v našej mysli vyvolať predstavu vymierajúcej dynastie, ktorej skončili dni slávy a moci a ustupuje modernejšej forme vlády. Jazdec na bielom koni však nie je z vymierajúcej dynastie, ale Kráľ, ktorý postaví slávne kráľovstvo a bude spravodlivo vládnuť 1000 rokov ako Kráľ kráľov a Pán pánov (Zjav. 19:16).

Kto je tým Kráľom? Verš 13 nás nenecháva na vážkach. „... jeho meno sa zovie: Slovo Božie.“ To je To Slovo, ktoré sa „stalo telom a stánilo

medzi nami“ (Jána 1:14). On je ten zavrnutý Kráľ, ktorý visel na križi s trňovou korunou na hlave a snímal hriechy sveta (Jána 1:29). Teraz má namiesto trňov drahokamy (Zjav. 19:12). Ján ho teraz vykresľuje nie ako zavrnutého trpiaceho Kráľa, ale ako víťaziaceho Kráľa-bojovníka. Dnes sa mnohí dívajú na Pána Ježiša ako na pokorného a tichého učiteľa, ktorý bol priateľom hriešnikov. Myslieť si, že Kristus schvaľuje hriech, je vážna chyba. Dnes je deň spasenia, keď je ešte Boží súd tohto sveta pozastavený a ponúka sa odpustenie hriechov. Ale Boh „ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato“ (Skut. 17:31). Tým mužom je Jazdec na bielom koni.

Myslieť si, že Kristus schvaľuje hriech, je vážna chyba.

Kto je nepriateľom? Keď Pavel opisuje rovnakú udalosť, píše, že Pán Ježiš „sa zjaví z neba... v plameni ohni dávajúc pomstu tým, ktorí neznajú Boha“ (2. Tes. 1:7-8). Nemyslite si, že ide o bojovníkov IS, drogové mafie či bielych rasistov. Je to každý, kto neprijal evanjelium a neuveril v Krista.

Posledný Kráľ rozhodne zvíťazí. Dnes vládne v srdciach tých, ktorí prijali Jeho vládu. Dnes je Jeho kráľovstvo duchovné. V ten deň sa ľudia podrobia pod Jeho vládu alebo budú čeliť istému zničeniu. Bude to koniec nezákonných a skorupovaných vlád, koniec otvorenej rebélie a nepriateľstva voči Kristovi a všetkému, čo On predstavuje. Môže sa zdať, že tento boj sa vyvíja opačným smerom, pretože nepriateľstvo voči Kristovi v našej kultúre rastie. V ten deň Pán Ježiš zvíťazí raz navždy a uvedie pravý mier na svete, na obnovenom svete, a spravodlivé vládnutie.

Rozdiel medzi tými, ktorí sa pred Ním poklonili ako pred Pánom a Spasiteľom, a tými, ktorí ho odmietli, bude jednoznačný. Nebude žiadna neutralita, a ani dnes nie je. Buď si v Jeho kráľovstve a On je na tróne v tvojom srdci (Kol 1:12), alebo si nepriateľom mysle (Kol. 1:21). Narozdiel od tamtoho dňa, keď Kráľ-bojovník bude trestať svojich nepriateľov, je dnes Pán Ježiš Kráľom-spasiteľom, ktorý ponúka podmienky na pokoj a zmierenie. „Tedy za Krista posolstvom, ako čo by sám Bôh napomínal skrze nás, prosíme za Krista, smierte sa s Bohom!“ (1. Kor. 5:20-21).

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

Aký je tvoj život?

Už od dávna sa ľudia zamýšľali nad životom. Vo všetkých oblastiach pátrali po nevysvetliteľných tajomstvách. V biológii to bol vznik života, v astronómii hľadanie života mimo našej planéty, v medicíne snahy o predĺženie života, vo filozofii význam života. Téma života je niečo, čo sa nedá ignorovať.

Je zaujímavé, že Biblia, Božie Slovo, dáva odpovede na všetky tieto otázky, ktoré si kladú vedecké odbory. Iba Boh môže stvoriť život z ničoho, čo sa aj stalo, keď tvoril tento svet. Boh umiestnil ľudstvo a všetky tvory len na našu planétu a na žiadnu inú. Biblia jasne hovorí, že napriek všetkým snahám lekárov a medicíny, človek zomrie, pretože to je dôsledok hriechu. Boh hovorí, že pravým zmyslom života je slúžiť Bohu a byť mu potešením. Ak by vedci prijali to, čo hovorí Biblia o živote, naše dejiny by vyzerali inak, naša spoločnosť by bola iná a vlády by nevykladali miliardy dolárov na výskumné programy, ktoré pátrajú po živote vo vesmíre.

Ale vráťme sa k otázke na veľmi osobnej úrovni: Aký je tvoj život?

Biblia hovorí, že náš život je:

Krátky - je ako para, ktorá sa na málo ukáže, a potom mizne (Jak. 4:14). Apoštol Peter tiež píše o tom: „každé telo je ako tráva a každá sláva človeka jako kvet trávy; tráva uschla, a jej kvet opadol“ (1. Pet. 1:24). Sedemdesiat či osemdesiat rokov sa môže zdať ako dlhý čas, ale v porovnaní s večnosťou je to ako zrnko piesku na dne oceánu. Keď sa skončí náš telesný život, začne sa večnosť v blaženosti neba alebo v hrôzach pekla. Ak prijmeš Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa, máš zaisťované miesto v nebi. Ak ho však odmietneš, máš isté miesto v pekle. „... aby nikto, kto verí v neho (Pána Ježiša), nezahynul, ale mal večný život“ (Jána 3:16).

Hriešny - hriech je súčasťou života od chvíle narodenia až po smrť a je to práve kvôli hriechu, že umierame. Rim. 5:12: „Preto jako skrze jedného človeka vošiel hriech do

sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili.“ Otázka chorôb, utrpenia a nakoniec smrti je priamym dôsledkom prítomnosti hriechu v našich životoch a na svete. Pán Ježiš Kristus zomrel za naše hriechy, aby sme my nemuseli byť za ne večne zodpovední. Ak prijmete Pána Ježiša, môžete dostať Božie odpustenie a miesto v nebi. Nechajte k sebe prehovoriť Božie Slovo: „Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných... keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“

Výnimočný - pretože sám Boh nebies si ho váži natol'ko, že dal Svojho jediného Syna, Ježiša Krista, aby zomrel na kríži pre našu záchranu. „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal“ (Jána 3:16), aby za nás zomrel. To, čo od teba žiada Boh, je prijať a uveriť, že Ježiš Kristus zomrel za hriešnikov ako si ty. A dostaneš odpustenie hriechov a večný život.

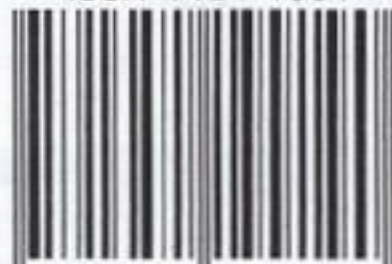
Tak, aký je tvoj život?

„Dajte svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu.“ (Rim. 12:1)

V roku 1965, Jim Elliot bol jedným z piatich zbožných mužov, ktorí boli zabití oštepmi kmeňa Auca v Ekvádore. Vo svojom denníku napísal: „Pane, prosím Ťa, zapál' zhasnuté zápalky v mojom živote, aby som horel pre Teba. Netúžim po dlhom živote, ale po živote naplnenom, aký si žil Ty, Pane Ježišu“. Pán splnil Elliotovu prosbu a oheň, ktorý sa vtedy rozhorel, dodnes planie v srdciach spasených Aucov. Aká je naša túžba?

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com